

O porco prodixioso

Teño que contarvos o «prodixio» co que convive o meu amigo Martiño desde hai un tempo. Concretamente desde que tiña oito anos.

O Martiño é un neno ao que lle gustan moito os animais. Sempre chegaba á casa con animais que atopaba nos seus paseos. E axudaba os que tiñan algún problema; así levaba gatos aos que un automóbil lles partira unha pata e alí os tiña deica que curaban, despois poñíalos en condicións de que escollesen ir a onde quixesen. Outras veces eran paxariños que se mancaran ao se golpearen contra algunha fiestra; non era nada raro que aparecese cun can abandonado, que non tiña máis enfermidade ca a que lle ocasionaran varios días sen probar bocado.

Pero o conto é que, un día en que o rapaz ía dando un dos seus paseos preto dunha pedreira, mesmo de diante dos pés saíulle un porquiño a todo correr. Era pequeno, gordiño e colorado. Tiña as orellas moi dereitas, coma as dun xabaril.

Correu o Martiño detrás del, sen máis arela ca a de velo ben, e o porco parou de súpeto. Deu volta e quedou mirando para o neno. Pegou outra vez a correr e foise o rapaz detrás. De cando en vez miraba para atrás coma se quixese comprobar que o neno o ía seguindo. E así chegaron diante da casa do rapaz xusto ao tempo en que o pai saía.

—Oes, papá, de quen será este porquiño tan bonito?

—E eu que che sei? —dixo o pai—. Os porcos sempre che son de alguén, o caso é que son todos iguais...

Mentres o pai ía dicindo cousas achegábase ao porco co desexo de acariñalo.

Non lle debía gustar ao animal que o home se lle achegase, porque a cada paso que el daba, recuaba outro o porco, ata que sucedeu por primeira vez o prodixio. O quino comezou a virar de cor. Daquela quen ceou foi o home.

—Arre demo! —dixo o pai—. Nunca tal vin: un porco verde. Agora si que estou por dicir que non é de aquí. Por estes lugares non hai bechos destes.

Estaba o pai dicindo isto cando o porco pegou novamente a correr con tal velocidade que nun intre o perderon de vista.

Ao outro día pola mañá, Martiño volveu ao sitio onde atopara o quino o día anterior, e alí estaba. Deitadiño no chan coma se estivese agardando polo rapaz.

Cando o viu, ergueuse e botou a andar tras do neno coma un can. Fixo Martiño o mesmo camiño do día anterior e chegaron á casa. Entrou o neno e o marrán detrás del. E aínda non andaran máis ca uns metros polo interior da casa, o cocho comezou a volveirse azul.

—Vaia! —falou o pai que acababa de ver o porco—. Agora é azul.

Nesta ocasión deixou que o pai do Martiño se lle achegase e permitiu que lle pasase a man poloombo.

Agora xa hai un certo tempo que o porco vive na casa con Martiño e permite que calquera se lle achegue e xogue con el, pero continúa sendo prodixioso, porque cambia de cor segundo o estado de ánimo. Os da casa pouco a pouco van coñecendo o seu significado, así xa saben que, cando ten medo, se volve verde; cando se sente máis confiadoponse azul; e cando está verdadeiramente ledoe feliz, entón pónselle todo o corpo a cadros amarelos e granates.

Por suposto que na casa do Martiño se sente seguro porque todos o queren moito; en calquera outra casa, chegadas as datas do santo do neno, seguramente o converterían en chourizos, touciño salgado, xamóns curados e outros anacos destinados á mesa. Aquí non; aínda que, por outra parte, nunca se atreverían a facer con el tal cousa, porque ninguén sabe de que raza pode ser e se será comestible.

Xavier P. Docampo (Adaptación)

1.- Escribe V se é verdadeiro ou F se é falso.

	A Martiño gústalle coidar ainmais.
	A primeira vez que o pai de Martiño viu o porco este púxose amarelo.
	O porcoponse azul cando ten medo.
	O porco confiou en Martiño e o seu pai dende o primeiro momento.
	O porco vive tranquilo en casa de Martiño.

2.- Escribe os tres sinónimos de porco que aparecen no texto:

--	--	--

3.- Escolle a palabra que se corresponde coa definición.

Ir, andar, desprazarse cara a atrás	
Desexo moi forte dunha cousa.	
Acontecemento extraordinario que parece ou é contrario ás leis da natureza.	
Parte superior do corpo dos animais que vai desde o pescozo ata os cadrís.	

4.- Cal das palabras do exercicio anterior é un verbo?

5.- Que refrán se explica no último parágrafo do texto?

Polo san Martiño, trompos ao camiño.

Polo san Martiño, mata o teu porquiño.

6.- A que categoría gramatical pertencen estas palabras?

Meu	
É	
Animais	
Paxariños	
Verde	
Ocación	
Esta	
Seu	

7.- Completa coa letra **h cando sexa necesario.**

Meu amigo Martiño __é moi bo. Cando __atopa un animal ferido por un ve_ículo o primeiro que fai é darlle auga para _idratalo, despois lévao ao veterinario a que lle miren ben e lle fagan unha rad_iografía. Por desgraza _ai moitos animais feridos a diario e meu amigo non da feito, _ogallá existiran máis persoas como Martiño.

8.- Relaciona cada imaxe co nome e escribe cada palabra no lugar axeitado.

BOSQUE

PEDREIRA

SERRA

ARQUIPIÉLAGO

- Lugar cheo de árbores: _____ - Conxunto de illas: _____
- Lugar cheo de pedras: _____ - Lugar cheo de montañas: _____